

Om fejltagelsens akkumulerede effekter i ugens bytte- og nytte-værdier

Tag ikke fejl! Der er ikke grænser for, hvor store summer der lader sig indskrive som tilgodehavender hos alverdens producenter af gældsbeviser eller for, hvor dyb gæld et menneske en nation eller en befolkningsgruppe kan sættes i. Men det bliver verden ikke større af. Mængden af penge og gældsbeviser og deres omsætning siger heller ikke nødvendigvis noget om velstand, velvære eller omfanget af sociale og naturlige mulighedsbetingelser bag det gode liv.

Der er i det hele taget ingen kausal eller anden form for entydig og lineær relation mellem pengebeløbene – priserne – og det prissatte, uanset det at fagøkonomien har spundet guld på jagten efter denne relation.

Men det siger noget om det moderne samfund, at der er gået inflation i troen på og identificeringen af det gode liv med den pengeøkonomisk vækst.

Alverdens akkumulerede tilgodehavender svarer nøje over ens med alverdens gæld, men relationen mellem pengeværdierne og det prissatte er ikke entydig.

Således er der ikke grænser for økonomisk vækst målt i pengeværdier, selv om der er tvingende fysisk nødvendighed bag det forhold, at de begrænsede mængder af naturligt forekommende fossile brændsler f.eks. kun kan brændes af en gang, og i det forhold at den globale opvarmning ændrer drastisk på livets forudsætninger.

Økonomerne orienterer sig som om den økonomiske omsætning af disse naturligt og absolut begrænsede forudsætninger for den økonomiske aktivitet er grundlaget for at afskaffe mangelen på dem. De tror helt og fast på at pengeværdier kan erstatte og kompensere for det økonomiske systems eksterne mulighedsbetingelser. Det forhold, at den økonomiske omsætning skaber mangel, falder uden for fagøkonomiens fatteevne. Det er ikke del af økonomiens realitet. Og hvad fagøkonomien ikke forstår, hvad der ikke kan betale sig at forholde sig til i økonomisk forstand, ja det eksisterer ikke for fagøkonomien, og konkluderer fagøkonomien; hvad der ikke er fagøkonomisk reali-

tet, det har ingen realitet. Denne fejlslutning falder som realitetens fagøkonomi, som en del af den erfaring der sætter fagøkonomien i det perspektiv, hvor den står indikeret som patetisk kognitiv performance¹.

Fagøkonomien kan godt se, at det kan blive nødvendigt, at de rige låner de gældsatte lidt penge, når de fattige ikke længere har råd til at betale afdragene på deres gæld til de rige. Det gør de da også, de rige. Det er befordrende for deres mentale velvære. På den måde bevarer de nemlig illusionen om, at deres tilgodehavender svarer til noget, der kan indløses en gang i fremtiden. Dvs. de undgår at afskrive deres tilgodehavender. Bankerne holder i disse dage, uger og år hånden under tusindvis af skyldnere for at slippe for at afskrive sine aktiver, dvs. tage de tab, som de reelt allerede har indkasseret på deres jubelidiotiske udlånspolitik, boblen der brast.

Således har de gældsatte randstater i EU også modtaget en del billige lån fra de bedre stillede inden for unionen. Men sidst i denne uge 15 forlyder det, at man, både fra tysk og græsk side, er parat til at "restituere" den græske statsgæld. Det betyder på godt dansk, at man, på trods af indgåede aftaler mellem den græske stat og dens kreditorer, er parat til at ændre på vilkårene for afdrag på gælden. Den græske stat kan ganske enkelt ikke betale gælden tilbage på de vilkår, der gælder nu.

Renteforskellen mellem de tyske og græske tiårige statsobligationer er over 10 % her i slutningen af uge 15 2011.

Det dækker over:

- at den græske stat har været nødt til at låne for at finansiere sit løbende forbrug,
- at nationen ikke kan konkurrere på det indre marked,
- at Grækenland sakker agter ud (fordi købekraften, arbejdspladser og kapital flygter fra denne randstat til mere lukrative dele af Europa eller verden, helt i overensstemmelse med markedets lov, som ikke er nogen naturlov).

---

¹ I fagøkonomisk forstand orienterer man sig "som om" der kan skelnes mellem reel (realistisk) prisdannelse og inflation. Det er fagøkonomisk realitet. Vi andre forsøger blot på at se den kun økonomiske realitet som en del af en større. Den økonomiske realitet viser sig her i realiteten som en fejlslutning, når den orienterer sig som om værdierne lod sig måle i prisen på sig.

Man har solgt ideen om det indre marked, ideen om den ubegrænsede fri konkurrence, til hele verden. Og verden har købt ideen, eller rettere, det er de købedygtige, der har købt den, institutionaliseret den monetaristiske liberale politik, og det er sket hen over hovederne på de mentalt sovende menneskemasser, som efterhånden har rigtigt meget at vågne op til i en situation, hvor de demokratiske institutioner er blevet nedlagt af hensyn til den overnationale institutionaliserede neoliberale monetaristiske udgave af [Friedmans](#) hedeste drøm.

Penge sættes i dag i verden som gæld

Penge sættes i dag i verden som gæld. I gamle dage kom pengene til verden ved at en varer fik en dobbelt funktion, nemlig den dels at være et anvendeligt gode i sig selv, dels ved at lade sig bytte til varer. Varen fik således sin bytteværdi i tilgift til sin nytteværdi.

Ind til begyndelsen af 1970erne var pengeværdierne i en hvis grad associeret med en form for iboende materiel værdi, guldets. Først med opgivelsen af det, der hed [Bretton wood](#) systemet, blev pengene helt abstrakte, dvs. fra da af var de ren kommunikation, mere eller mindre eksplicitte kontraktforhold mellem gældsbevisernes indehavere og alle dem der praktiserer omgangen med dette kommunikationsmedie i rollen som debitor. Pengene var herefter ikke noget værd i sig selv. De var kort og godt gældsbeviser.

En håndfuld dollars bliver muligvis ikke umiddelbart oplevet som en håndfuld gældsbeviser. Det er de da heller ikke, med mindre at man tager for givet, at de generelt accepteres som likvidt betalingsmiddel, dvs. med mindre at man kan tage det for givet, at andre vil afgive ydelser og varer mod betaling i dollars². Og det vil de jo, selv om det langt fra er nogen naturlov, at det er sådan. Pengene er netop et kommunikationsmedie, hvis funktion ikke kan forstås uafhængigt af selve det sociale, den kognitive og semantiske realitet, der giver dem deres sociale og psykiske funktion.

Den amerikanske nationalbank kan udstede dollars, dvs. sætte andre i gæld, ved at give dem købekraft, dollars! Den kan låne disse dollars ud. Forudsætningen, for at den formelt kan låne sine værdiløse dollars ud, er at den kan påstå over for sig selv, at der er grundlag, sikkerhed, for udlånet. Amerikanske banker og kreditforeninger låner af den

---

² Hvilket rent regnskabsmæssigt siger det samme, som at verden accepterer at stå i debit i forhold til den med pengene i hånden.

amerikanske centralbank. Pengene genudlånes mod etablering af tilbagebetalingskontrakter. Kan bankerne og kreditforeningerne ikke betale tilbage, ja så låner centralbanken dem bare nogle flere dollars, lige som EU har lånt Grækenland netop fordi landet ikke kunne betale sin gæld. Det kan ske, hvis der er udsigt til at bankerne krakker, fordi de har været for uforsigtige i deres udlånspolitik.

Den amerikanske stat har i øjeblikket historiens største underskud på statsbudgettet. Krigsførelse, statsstøtte til en skrantende amerikansk økonomi, nationaliseringer af privat gæld i finanssektoren og mange andre former for korruption har skabt den gæld, dvs. de penge, som flyder rundt i verdensøkonomien. Udlånene, gælden, pengene, er funderet i inflation! Men inflationen er sket i prisudviklingen på kapitalværdierne, produktive men også især uproduktive kapitalværdier som huse, ødelagt landbrugsjord, rettigheder til overfiskning i verdenshavene, virksomheder m.m. Af politiske årsager, af hensyn til grundlaget for genereringen af gæld, penge, via seddelpressen, har man politisk besluttet, at ubegrundede værdistigninger i kapitalværdierne ikke tæller som inflation. Den nuværende pengeøkonomiske verdensorden hviler i disse tomme værdier, belånte tomme kapitalværdier, inflation, gæld.

Uden den amerikanske gældsætning, ja så ville verden være nødt til at lave nogle andre gældsbeviser, penge. Den amerikanske dollar udgør således 60 % af verdens likvide midler. Euroen udgør kun omkring de 20 %, selv om den er sat i verden for at gøre dollaren rangen stridig.

Uanset hvor gældsatte de gamle industrilandes stater er, så går deres penge som varmt brød i verdensøkonomien. Ved at udstede penge i forlængelse af indenlandsk gældsætning gør disse vore gamle agtværdige og helt moderne stater det muligt for os at købe verden. Det gør vi så.

Alle inden for den stort anlagte og ekstremt topstyrede økonomiske verdensordens elite er klar over, at denne orden står og falder med de gamle industrinationers valutare overherredømme, troen på fortsat inflation i de nationale kapitalværdier, grundlaget for udstedelsen af penge.

De produktive og mere fundamentalt ydende sider af denne lille planet lader sig ikke måle i de pengeværdier, der afhænger af USA's, Eu-

ropas og Japans evne til at sætte gæld i verden. Nationalbankernes tilgodehavender, staternes gæld, virksomhedernes interne kreditter, de fremstormende asiatiske økonomiers tilgodehavender i vestlig valuta handler om en verdensorden, hvor vi (som tilhører den storforbrugende 1,3 milliard af verdens 7 milliarder individer) kan forbruge og lægge beslag på 5/6 af verdens begrænsede ressourcer og lade de fleste af vore varer producere i asien, for så at købe dem mod betaling i billige penge.

Denne verdensorden kan vare så længe, som vore kapitalværdier, grundlaget for udstedelsen af pengene, kan holdes oppe. Når vore huse, vor jord, vort generelle interne prisniveau falder, ja så falder vore valutaer også. Og så bryder den gældende orden sammen.

Kineserne ved, at forudsætningen for at komme dertil, hvor de ikke længere er afhængige af vestlig valuta, er, at de kan indgå tilstrækkeligt mange bilaterale aftaler med nationer og andre økonomiske aktører rundt om i verden uden om den gældende valutare orden, eller at de er kommet der til, hvor de har magt, omdømme og købekraft nok i vestlig valuta til at lade sin egen valuta træde i stedet. Ind til da producerer de for dollars. De bilaterale aftaler gør det muligt at hente råvarer i Afrika f.eks. mod bestikkelse af en mindre korrump lokal elite med penge, og logistisk materiel bistand osv. Kineserne har, hvad viden og arbejdskraft angår, et kæmpe potentiale. Det eneste, som de mangler, det er ressourcer. Og ind til videre har de været nødt til at skaffe sig disse via vestlig valuta, for at få råd til at købe og importere ressourcer.

De store afgørende spørgsmål i forhold til den generelle økonomiske udvikling handler om ressourcer, naturgrundlaget og om tiden. Det er nemlig kun et spørgsmål om tid, hvornår de tomme pengeværdier, kapitalværdier, imploderer.

Så længe de basale såvel som de mindre basale men eftertragtede begrænsede goder og ydelser kun er tilgængelige for forbrugeren mod betaling, så vil ejeren udbyderen af de eftertragtede goder stå som kreditor i forhold til en verden af efterspørgsel. Det gælder uanset hvilken form for byttemiddel der kan anvendes. Og hvis varen kun i begrænset omfang har nytte eller brugsværdi for denne ejer af de generelt eftertragtede goder, dvs. hvis de er udtryk for et tilfældigt overskud i forhold til ejerens egen husholdning, eller hvis de på almindelig

kapitalistisk vis er sat i verden, produceret, med videresalg for øje, ja så er muligheden for at konvertere disse til købekraft på det fri marked snublende nær, når man altså orienterer sig ud fra en fundamental økonomisk rationalitet.

Markedspladsen

Historisk set havde det økonomiske system sin konkrete fysiske plads: Markedspladsen. Det pengeøkonomiske system havde sin konkrete fysiske plads i det sociale. Markedspladsen var i middelalderen det sted, hvor man gik hen for at bytte sig til det, som ikke kunne skabes i husholdningen. Husholdningen, den enhed som medlemmet af samfundet blev født ind i, og som vedkommende stort set ikke havde mulighed for at slippe ud af, var økonomiens kerne. I husholdningen herskede den pengeløse sorte subsistensøkonomi. Således er det stadig husholdningen, der står for en stor del af verdensøkonomien.

Det store sorte (pengeløse) stofskifte er langt mere fundamentalt for forståelsen af verdensøkonomien, end den hvide økonomi og den økonomiske videnskab, der knytter sig til pengeøkonomien, lader ane. Det store sorte stofskifte, hvoraf den familiære husholdning med dens produktion af mad, tøj og bolig til eget forbrug kun udgør en del, omfatter alle de sider af realiteten, der udgør mulighedsbetingelserne også for f.eks. den kun hvide pengeøkonomi, der i virkeligheden mere er et abstraktum end noget andet. Pengeøkonomien er ikke forklaringen på det sociale, men forankret i det, dvs. i det sociale, der igen er fundet i en for ethvert socialt væsen dybest set ubegribelig omverden af mulighedsbetingelser.

Det der siges her, er ikke at pengeøkonomien er betydningsløs, slet ikke. F.eks. er det en stor del af den sociale realitet, at der fokuseres så meget på pengeøkonomien, at så mange aktiviteter centrerer sig om produktion med salg for øje og intentionerne om at maksimere omsætningen i pengeøkonomisk forstand.

Den pengefikserede økonomiske forståelse af det moderne samfund vidner i nogle sammenhænge om åndshovmod, om forveksling af prisværdierne med livets værdier i sig selv. Forvekslingen af prisen med varens eller ydelsens værdi er udbredt. For at se udviklingen hen mod denne kognitive praksis, ja så er det nyttigt historisk at gå tilbage til den fysiske markedsplads.

Der var husstande på alle niveauer af samfundets sociale rangstige, og alle mennesker var indpladseret i det sociale hierarki i det middelalderlige Europa. På den måde var det muligt at beskrive datidens mennesker som medlemmer af samfundet, netop fordi de var medlem af samfundet i kraft af deres medlemskab af familien, sin stand. Feudaltidens laveste niveau, de jordløse, hjemløse og udstødte levede et tvivlsomt kort liv. Bønderne – der mod betaling af en del af udbyttet fik lov at dyrke en jordlod af [feudalherren](#), der enten var sin egen eller vasal i forhold til en anden højere feudalherre, klerikal og eller blot fyrste/konge – befandt sig lige over det laveste niveau, og de udgjorde langt hovedparten af befolkningen. De basale behov og opfyldelsen af dem optog næsten al menneskelig aktivitet. Jordbruget var hovederhvervet i middelalderen. Her boede og levede næsten alle af at dyrke jorden, den jord der da også af de første økonomer blev beskrevet som grundværdien, forudsætningen, som alle andre værdier kunne udledes af, henføres til. Vi taler om fysiokraterne.

I overgangen mellem feudaltiden og det moderne samfund etablerede pengene sig som et udpræget kommunikationsmedie, der muliggjorde en lang række af de former for markedøkonomi og arbejdsdeling, der er blevet så karakteristisk for det moderne samfund, og som blev hovedtemaet for den moderne økonomiske videnskab, med Adam Smith som en af dens første store eksponenter.

Pengene muliggjorde arbejdsdelingen. Men det var den energitunge og ressourcekrævende produktion, baseret på fossilt brændsel, der blev den egentlige mulighedsbetingelse for den forskydning af aktiviteterne bort fra fokuseringen på de basale behov for føde, tøj og bolig over mod de mere sofistikerede udgaver af samme, med livsstil, forbrug målt i penge som symbolværdi. Denne æra er ikke overstået. Pengene er blevet det inkarnerede udtryk for symbolværdierne, symbolværdiernes æra. Og det moderne samfund har fortrængt evnen til at se sine værdier på baggrund af de absolut begrænsede mulighedsbetingelser, som den nuværende økonomiske verdensorden hviler i, med evnen til at fokusere på pengeværdierne, deres symbolværdi, forvekslingen af værdierne med prisens.

Det moderne samfunds selvforståelse er centreret om pengeværdierne, som om de objektivt repræsenterede de sande værdier. Man orienterer sig, som om pengene er det nærmeste man kommer et mål for værdi. Det handler om den realitet, der kommer til syne i forlængelse af pen-

gene, pengenes realitet. Historien om realitetens penge er en helt anden, alt for kompleks og ubekvem for den stort anlagte italesatte realitet.

Pengene har aldrig været synonymt med eller haft patent på det at være eneste sande objektive mål for værdi og forbrug (omsætning i bredere forstand).

Hvis vi lidt alternativt definerer pengeøkonomien som den hvide økonomi sat op over for den sorte, ja så har den aldrig været andet end et kommunikationssystem med sit systeminterne mål for værdi³, der ikke giver mening uden for netop de semantiske forudsætninger, som pengene henter deres kommunikative funktion i kraft af. Det er således denne sociale kommunikative praksis med dens særskilte semantik, der bærer symbolværdierne, forestillingen om at verdens værdier står optegnet i de betalte og potentielt betalte priser.

I dag er det mest påfaldende bevis på de kognitive sociale svigt, det der handler om den manglende evne til det at se pengeværdierne sat op over for andre måder at forstå de sociale og ikke sociale mulighedsbetingelser på. Det forhold, at måden at erfare og dermed kvalificere selve værdibegrebet på i andre semantiske rammer end den økonomiske ikke lader sig oversætte til den økonomiske, prisen, det lader sig ikke måle økonomisk, aflæse i prisdannelsen, hvorfor det går under for den pengeøkonomiske realitet. Ved at lade den kun økonomiske realitet reflektere på andre kognitive forudsætninger, er det muligt at opbløde den økonomiske rationalitets rigiditet.

Pengeomsætningen viser sig bl.a. i prisstigninger på de goder, der mangler som følge af økonomisk omsætning. Hvilket, på trods af den økonomiske realitet, betyder at netop økonomisk omsætning og forbrug kan føre til mangel på nogle goder, der ellers var rigeligt af! Vækst fører på den måde til mangel. Men ikke des mindre, så taler økonomerne udelukkende om at vækste sig ud af enhver mangel! (pa-

---

³ "Systeminterne mål for værdi": Udtrykket er hentet fra systemteorien, hvor man netop arbejder med en distinktion mellem de betydninger, der internt i et kognitivt system står for eller refererer til en omverden. Dybest set er der kun interne betydninger i systemet, men de refererer skiftevis til sig selv og sin omverden, der kan skelnes mellem intern selvreference og intern fremmedreference, lige som det er givet at der findes eksterne former for selv- og fremmedreference. Disse distinktioner er ontologisk neutrale, hvorfor det med ret kan siges om de konstruktivistiske/systemteoretiske distinktioner, at de med vægt i stemmen kan referere til de traditionelle distinktioner mellem realiteter uden selv at forfalde til samme form for "essensmysticisme".

tetisk overladt til deres egen autistiske form for performativt selvbe-kræftende nonsens).

Mest påfaldende er situationen inden for fødevareproduktionen.

Landbruget lægger beslag på 60 % af det danske landareal. Landbrugssektoren har aldrig haft mere kapitalintensiv produktion. Der har aldrig været investeret så meget i maskiner, bygninger, kemi, viden om produktionsmetoder og forædling af fødevarer. Men landbrugets bidrag til det danske BNP er ca. 2 %! Erhvervet modtager årligt ca. 27 milliarder i direkte og indirekte former for offentlig hjælp. De sidste 10 år har der generelt og gennemsnitligt ikke været driftsoverskud i bedrifterne. Landmændene har alligevel set gigantiske værdistigninger på deres jord og faste ejendom ind til for to år siden. Disse værdier er dog raslet ned over de sidste to år. Nu taler man om en halvering af jordpriserne, og kun landbrugets kreditorer har holdt hånden under/over erhvervet ind til i dag. Dvs. man har lånt erhvervet flere penge, for at det ikke skulle blive alt for åbenlyst, at erhvervet er ude af stand til at honorere sine kontraktlige forpligtelser i forhold til sine kreditorer. Man har en stadigt stigende gæld på ca. 360 milliarder kr. Bedrifterne er blevet udvidet igen og igen. Man har købt hinanden op for lånte penge, uden sans for reel driftsøkonomi, tilskyndet af erhvervets professionelle rådgivere. Landbrugsorganisationerne er de mest korrupte af alle. De er finansieret af producenter af maskiner, kemi, gødning og andre kunstige former for slemt destruktiv men kapitalkrævende hjælpemidler i produktionen. Kapitalintensiveringen har stort set ikke givet øget udbytte over de sidste 30 år. Grundvandet er blevet ødelagt som følge af fremmed kemi i produktionen, biodiversiteten er væk på landet, udsivning af kvælstof har ført til periodevis iltsvind i de indre danske farvande, landmandens sædkvalitet er elendig, folk flygter fra landet, fordi der stinker af gylde, halvdelen af de ansatte i landbrugsindustrien er udlændinge, der i mange tilfælde går for langt under mindstelønnen, helt lovligt i øvrigt på grund af EU, bønderne varmer deres uhumske stuehuse op med mad, korn, fordi det er billigt, miljø og hensyn til realiteten er tabu på landet, blandt deres rådgivere, fordi samvittigheden er sort som det muldrag, der er forsvundet, som følge af at man systematisk fjerner alt organisk materiale fra jorden, og så taler man om at producere energi på landet, af det halm, som for længst bliver anvendt alle andre steder, end der hvor den mangler, nemlig i jorden, hvor den kunne bidrage til vedligeholdelse af det muldrag, der er forsvundet osv....

Huspriserne er ligeledes for nedadgående i det Danmark, der lige som de andre randstater inden for EU er på vej over i en ny form for økonomi. Ingen ved dybest set, hvad vi skal leve af i fremtiden. Informationsteknologi og videns-samfundet har været nævnt. Men der er tale om forlegenhedsbegreber. Vidensmedarbejdere flygter til udlandet på grund af danskernes højreradikale og halvracistiske indstilling. Frygten skyldes deres manglende forståelse for udviklingen, den utryghed, som de så projicerer over på især muslimer og ikke europæiske kulturer. Deres egne ledere og den kommercielle italesættelse af den politiske dagsorden er dog langt farligere for udviklingen. Men det kan ikke betale sig for den selvscenesatte og selvtalesatte orden at problematisere sin egen slemt perverse omgang med fakta og problemstillinger.

De reelle produktionsvirksomheder er i stor stil flyttet til de fremstormende økonomier, hvor arbejdskraften og aldersfordelingen er langt mere konkurrencedygtig, end gamle Danmarks og gamleuropas.

Den finanskrisen, som der bliver talt meget om, og som de kommercielle medier har aflyst i et forsøg på at italesætte Rasmussen d. III som kommende statsminister, og som officielt begyndte i 2007, 2008, ja den begyndte længe før og den er slet ikke overstået, for den er langt mere end en finanskrisen! Den handler om den basale form for underminering af sociale og naturlige mulighedsbetingelser. Bl.a. om mangel på energi og livsrum.

Ressourcer og sort økonomi

Krigen i Irak var en krig om ressourcer, olie. Den var desuden et klart [forsøg](#) på at drive den amerikanske økonomi i gang. Krigsøkonomi er ensbetydende med underskud på statsbudgetterne, og det har man siden første verdenskrig kunnet se som en meget effektiv måde at stimulere pengeøkonomien på. Problemet er bare, at selv om man gik i krig for olie, ja så er der stadig mangel på olie og andre råvarer. De globale miljøproblemer, så som global opvarmning og alt for store forskelle i verdensbefolkningernes evne til at betale for de fødevarer, der mere og mere overgår til forvaltningen i den hvide økonomis regi, ja de gør at verdensordenen vakler omkring de gamle valutare stormagter.

Og med de gamle industrilandes faldende kapitalværdier, ja så forsvinder grundlaget for vore valutaers værdi. Det er det helt store problem. Det har været det helt store problem i meget lang tid.

Disse sammenhænge er tabu i den stort anlagte italesættelse. De kommercielle medier er bange for, at de lidt mere fundamentale problemstillinger kommer til udtryk, så de store sovende folkegrupper opdager det for tidligt. De sært stinkende bevæggrunde, som de ligger bag den førte storpolitik, ja de tåler ikke rigtigt dagens lys.

Energisituationen, beskrivelsen af vor livsførelse som uansvarligt svi-neri og overforbrug, beskrivelsen af hvor tomme og destruktive værdier vi repræsenterer, når vi insisterer på egen bil, flere og større uhumske og slemt energikrævende boliger, fri ferie og flere gange rundt om jorden årligt i 12 kilometers højde, eksotiske frugter og varer fra hele verden nu og her og altid... Evnen til at beskrive dette stinkende og destruktive forbrug som løsningen på alverdens mangelsituation og forurening, ja den er legendarisk. Men det bliver den ikke mindre løgnagtig af. Den svarer i den grad kun til den italesatte realitet, den kommercielt stort anlagt kollektive løgn. For at se det, må man se på realitetens italesættelse, pengenes realitet sat op mod realitetens penge, det politiske systems realitet sat op mod realitetens politik.

I stedet for at reflektere over og se sig selv, så gentager man sig selv, bekræfter de for længst etablerede og patetiske semantiske strukturer, som erfaringen falder i og betinget af. Fejlen gentager sig.

Gentagelsen handler bl.a. om eksternaliteter, om akkumuleringen af tilsigtede og utilsigtede bieffekter ved rationalitetens formålsfikserede mani. Vi ser den tilsigtede omsætning målt i pengeværdier, men nægter af se den mangel og den globale opvarmning som nødvendig konsekvens af vor adfærd.

De kvalitative forskelle er dybest set usammenlignelige, alt for flygtige og lader sig ikke akkumulere på samme måde som tallene, der altid kan lægges sammen. De nominelle pengeværdier lader sig tælle. Men den søde orgasme og smerten ved bevidstheden om den kollektive økologiske selvdestruktion, lader sig f.eks. ikke reducere til pengeværdi, uanset at økonomerne mener, at der kan sættes pris på begge dele.

De kvantitative mål for værdi er sat i verden af de misforståede demokrater, [ideologiske slatpissere](#) og andre former for essensmystificerede jubelidioter i deres evige forsøg på at finde det tabte paradys i mængden, de akkumulerede bytteværdier, der med deres tal og statistikker har indtaget den plads, hvor livet, de egnede, må vige for prisen, den økologiske selvdestruktion, de uegnede.

I forsøget på at overleve, leve økonomisk, tenderer de uegnede mod at fortrænge mulighedsbetingelserne for både sig selv og de mere egnede. Det er dog alt for abstrakt for dem at forholde sig til. Det er simpelt hen ikke positivt. Og her drejer det sig om at være positiv, siger de lalleglade udviklingsfikserede storforbrugende idioter.

De absolut uegnede gamle idioter akkumulerer, forbruger, og beslaglægger, med et maksimum af forbrug, akkumulation og besiddelse for øje. Kvaliteten i denne maksimerende adfærd er lammende. Men de akkumulerende har kun et mål for kvalitet, nemlig kvantitet, og kan derfor ikke se sig selv!

De gamle mennesker i de gamle industrilande lever for at overleve. De forbruger, akkumulerer, forsikrer sig mod døden ved at købe sundhedsarbejdere fra hele verden. Deres liv er ekstremt underminerende i forhold til livets fundamentale mulighedsbetingelser. Alligevel er der ingen tvivl om, at den kommende danske statsminister vil være valgt på løftet om at sikre netop dette destruktive livs fortsatte patetiske adfærd.

Det skal man ikke tage fejl af.

Mvh. Steen
Odense d. 16/4 2011